REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj XXIII - ožujak 2014.

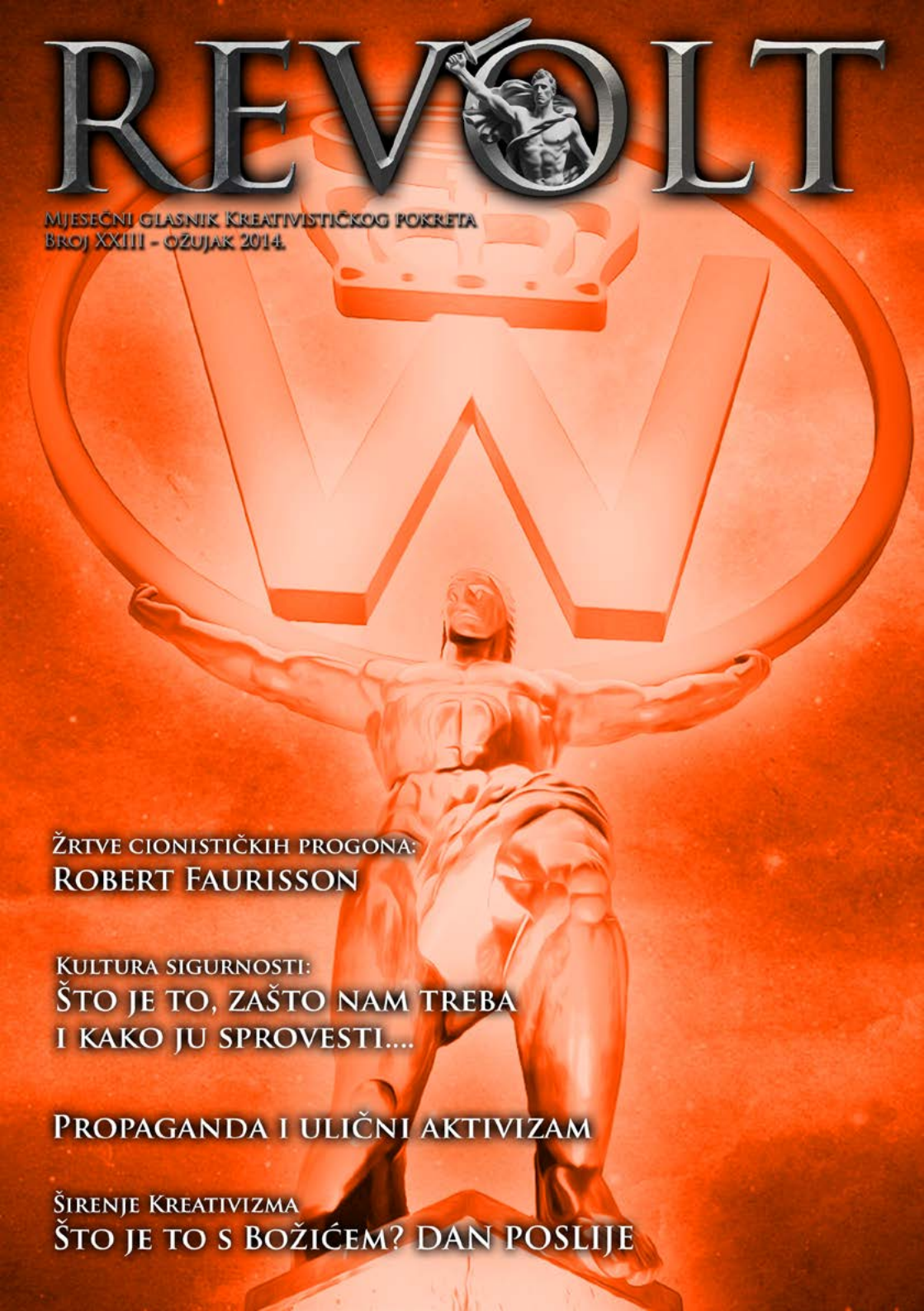

Žrtve cionističkih progona:
Robert Faurisson

Kultura sigurnosti:
Što je to, zašto nam treba i kako ju sprovesti....

Propaganda i ulični aktivizam

Širenje Kreativizma
Što je to s Božićem? Dan poslije

Žrtve cionističkih progona:

ROBERT FAURISSON

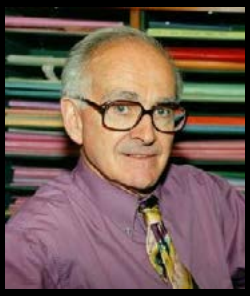

Robert Faurisson (rođen 25. siječnja 1929. godine) je francuski revizionist Holokausta koji je izazvao brojne rasprave zbog svojih članaka objavljenih u Journal of Historical Review i pisama koje je slao francuskim novinama. U tim je pismima poricao postojanje plinskih komora u nacionalsocijalističkim koncentracijskim logorima i doveo u pitanje sustavno ubijanje Židova u Drugom svjetskom ratu.

Faurisson je rođen u Sheppertonu u Engleskoj. Otac mu je bio Francuz, a majka Škotkinja.

Studirao je na Sorbonneu, Sveučilištu u Parizu, a zatim je, od 1974. do 1979. predavao književnost na Sveučilištu u Lyonu. Tijekom 70-ih godina prošloga stoljeća izdao je akademske knjige o Lautréamontu (1971.), Arthuru Rimbaudu (1972.) i Gérardu de Nervalu (1977.)

Nakon što se 1974. prvi puta pojavio kao revizionist Holokausta, te su knjige bile zanemarene od strane književnih učenjaka što je u nekoliko navrata nazvano cenzurom čak i od ljudi čiji se pogledi ne podudaraju s Faurissonovim.

Kao rezultat njegovih istraživanja u arhivama logora u Auschwitzu, u ožujku 1976. godine je prvi otkrio i objavio nacrte 5 krematorija izgrađenih na onom mjestu gdje se u službenoj povijesti nalaze takozvane plinske komore. Faurisson je široj publici postao poznat objavom tri pisma u francuskim novinama *Le Monde* između prosinca

1978. i veljače 1979. U njima je razjasnio kako su takozvane plinske komore, u originalnim nacrtima, zapravo bile nacrtane i označene kao mrtvačnice. On tvrdi kako navodna „oružja za masovno uništenje“ takozvanih logora smrti nikada nisu postojala. Također sumnja u postojanje velikog plana za sustavno uništenje Židova. Zbog snažnog cionističkog utjecaja u Francuskoj, smijenjen je sa svog akademskog položaja u Središnjoj francuskoj ustanovi za obrazovanje pod izgovorom da mu sigurnost ne može više biti jamčena na Sveučilištu u Lyonu. Godine 1989. čeljust su mu slomili židovski teroristi u fizičkim napadima za koje nikad nisu odgovarali francuskoj policiji. Godinu dana kasnije, 1990., (prema nekim navodima 1991.) napustio je građansku službu.

Od 1974. Faurisson je objavio brojne brošure i članke, najviše u *Annales d'histoire révisionist* i američkom *Journal of Historical Review*, a također i na Internetu.

Faurisson je, poput mnogih Francuza svog doba, bio poprilično protu-njemački nastrojen tijekom i nakon Drugog svjetskog rata. Ali nakon što je počeo čitati djela Francuza Paula Rassiniera i Mauricea Bardèchea, počinje sumnjati u Holokaust. Intenzivno je proučavao Holokaust i krajem 70-ih došao je do zaključka kako je riječ o prevari. Od tad napisao je brojna pisma novinama, objavio nekoliko knjiga i napisao mnoge članke za revizionističke časopise u kojima dovodi u pitanje postojanja Holokausta.

Neki od Faurissonovih prijatelja su njemačko-kanadski revizionist Ernst Zündel, švedski revizionist Ditlieb Felderer i morokanski revizionist Ahmed Rami. Mnogi su opisali Faurissona kao anti-semita, ali on odbacuje takav opis. On sebe opisuje kao kao apolitičnu osobu ili kao centraša.

Godine 1991. Faurisson je u suradnji s Siegfriedom Verbeke-om objavio brošuru na nizozemskom *Het „Dagboek“ van Anne Frank. Een kritische benadering* (*Dnevnik Anne Frank. Kritička ocjena*) u kojem se tvrdi da je *Dnevnik Anne Frank* krivotvorina jer rukopis ne može biti djetetov. Ta je brošura zabranjena u Nizozemskoj.

Faurisson tvrdi da kako bi plinske komore bile uspješne morale bi biti hermetički zatvorene. Također bi trebao postojati sustav za dovod i distribuciju plina, ventilacijski sustav koji bi maknuo plin iz komore nakon masovnih ubojstava te posebno napravljen uređaj koji bi eliminirao plin koji bi se nalazio u leševima. U odgovoru na Faurissonov rad 1989. godine francuski je ljekarnik Jean-Claude Pressac napisao knjigu *AUSCHWITZ: Technique and Operation of the Gas Chambers* (*Auschwitz:*

Tehnika i operacija plinskih komora) pod pokroviteljstvom Zaklade Beate Klarsfeld. U toj je knjizi Jean-Claude Pressac pokušao dokazati da je Holokaust bio tehnički izvedljiv, ali knjiga nije dokazala Holokaust ili pobila Faurissonove argumente. Faurisson je, uz Germara Rudolfa i Carla Mattogno-a, pismeno napao tu knjigu više puta od njene objave ističući pogrešnu metodologiju, pogreške u interpretaciji, brojne kontradikcije i nedostatak materijalnih dokaza.

U ranim 1980ima američki je intelektualac Noam Chomsky dobio puno kritika zbog svoje obrane Faurissonovog prava da objavi svoje tvrdnje na temelju slobode govora.

Godine 1991. Faurisson je maknut iz svojeg položaja na sveučilištu zbog cionističkog utjecaja u Francuskoj putem Gayssot zakona koji je u Francuskoj donesen 1990., a njime se zabranjuje revizionizam Holokausta. Faurisson je taj zakon napao uz optužbe da krši ljudska prava. Odbor za ljudska prava je podržao taj zakon jer je, prema Židovima, potreban kako bi se suzbio bilo kakav oblik anti-semitizma.

Slijedila su suđenja od kojih je jedno bilo 1998. zbog optužbi za objavljanje na stranici "Association des anciens amateurs de récits de guerre et d'Holocauste", ali oslobođen je krivnje zbog nedostatka dokaza o njegovom autorstvu.

Ponovno je doveden pred sud 11. srpnja 2006. pod optužbom da je u intervjuu za iransku televizijsku postaju „Sahar 1“, 2. veljače 2005., demantirao Holokaust. U kolovozu 2006. kažnjen je sa 3 mjeseca uvjetne kazne i globom od 7500 € za taj prekršaj. U prosincu 2006. Faurisson je održao govor na Međunarodnoj konferenciji za pregled općeg pogleda na Holokaust koja je bila pod pokroviteljstvom vlade Irana. Ponavljao je svoje teorije o plinskim komorama posljednje 32 godine i čekao da mu netko pokaže jednu od tih komora.

Klikom na donju sliku mžete pogledati dokumentarni film o Robertu Faurisonu, *Jedan čovjek*, s hrvatskim titlovima.

Checkerboard Recordings proudly presents

INVICTUS

Second full length album of Croatian band INVICTUS. 8-track journey filled with pride, honour, anger and will to fight.
Mix of hardcore/progressive style for awakening of White people spirit!

Limited to 200 pieces!
More info: www.invictus.kreativisti.org
www.temnava.co.nf

wu arts

Ostara Publications

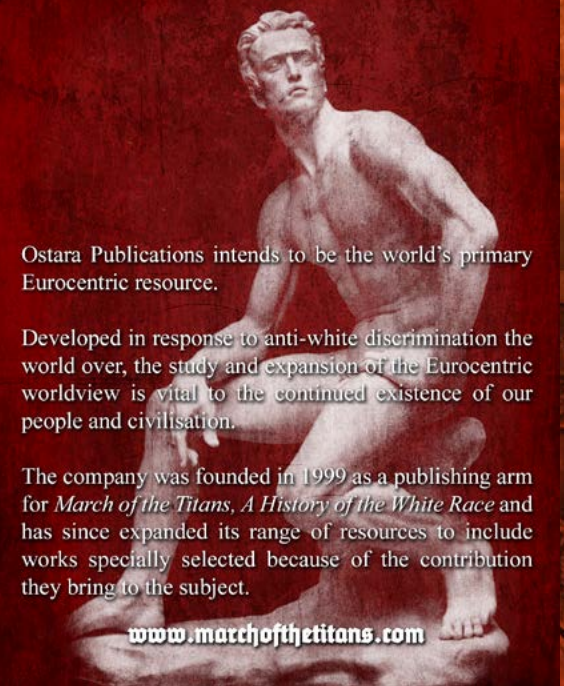

Ostara Publications intends to be the world's primary Eurocentric resource.

Developed in response to anti-white discrimination the world over, the study and expansion of the Eurocentric worldview is vital to the continued existence of our people and civilisation.

The company was founded in 1999 as a publishing arm for *March of the Titans, A History of the White Race* and has since expanded its range of resources to include works specially selected because of the contribution they bring to the subject.

www.marchofthetitans.com

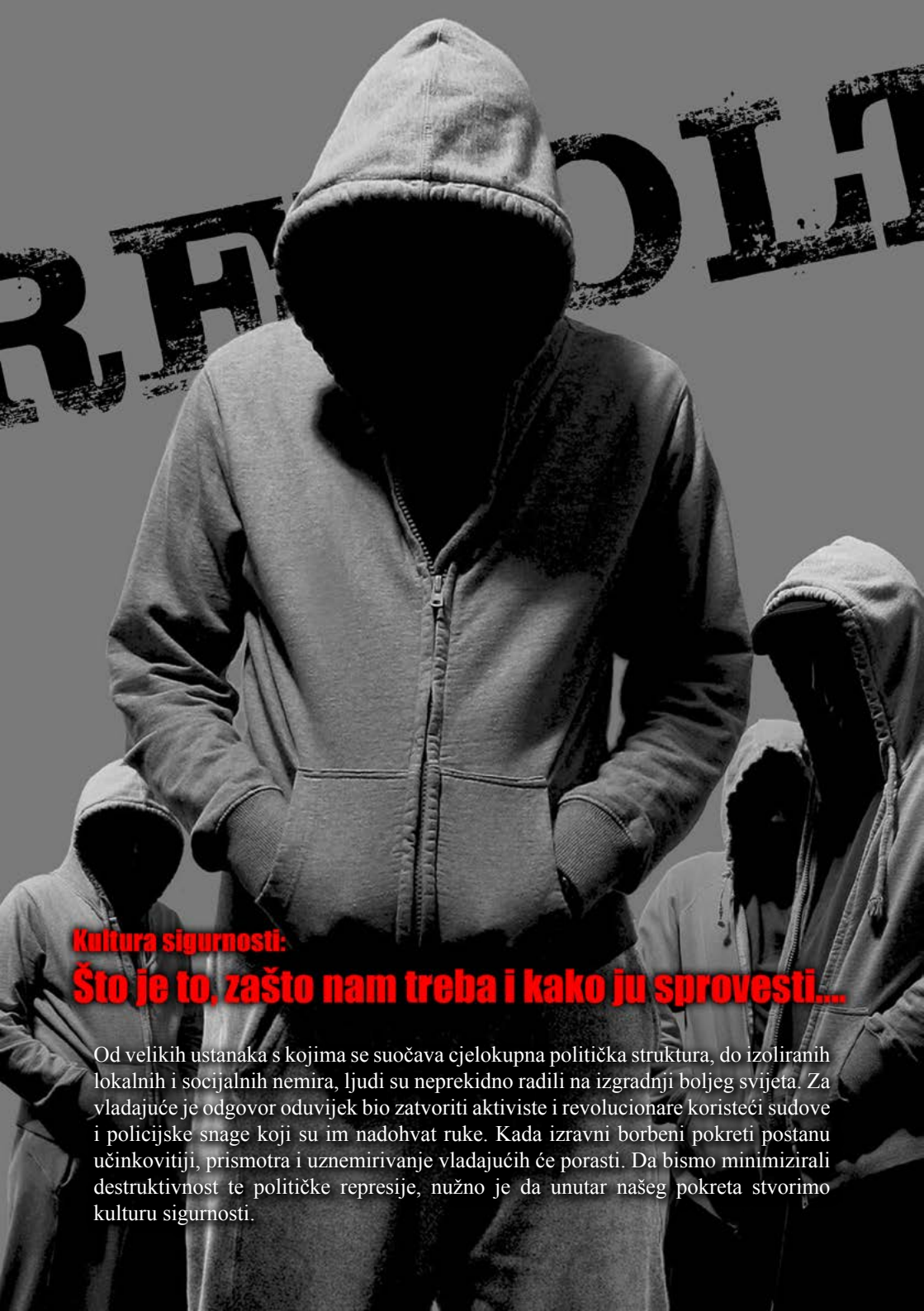

Kultura sigurnosti:

Što je to, zašto nam treba i kako ju sprovesti...

Od velikih ustanaka s kojima se suočava cjelokupna politička struktura, do izoliranih lokalnih i socijalnih nemira, ljudi su neprekidno radili na izgradnji boljeg svijeta. Za vladajuće je odgovor oduvijek bio zatvoriti aktiviste i revolucionare koristeći sudove i policijske snage koji su im nadohvat ruke. Kada izravni borbeni pokreti postanu učinkovitiji, prismotra i uznemirivanje vladajućih će porasti. Da bismo minimizirali destruktivnost te političke represije, nužno je da unutar našeg pokreta stvorimo kulturu sigurnosti.

DAKLE, ŠTO JE KULTURA SIGURNOSTI?

To je kultura gdje ljudi znaju svoja prava i, još važnije, ističu ih. Oni koji pripadaju kulturi sigurnosti također znaju koje ponašanje pogoduje sigurnosti i oni će brzo podučiti one ljude koji, ili iz neznanja, zaboravnosti, ili osobne slabosti, sudjeluju u kulturi nesigurnosti. Ova svijest o sigurnosti postaje kultura kada grupa kao cjelina čini povrede sigurnosti društveno i moralno neprihvatljivim samoj grupi.

ŠTO NE GOVORITI

Za početak, ovo su neke stvari koje su neprikladne za raspravu. Te stvari uključuju:

- vaša ili nečija tuđa uključenost u underground grupu
- nečija želja da se uključi u takvu grupu
- pitati druge jesu li oni članovi underground grupe
- vaše ili nečije tuđe sudjelovanje u bilo kojoj akciji koja je bila ilegalna
- nečije propagiranje takvih akcija
- vaši ili nečiji tuđi planovi za buduću akciju

Ovime svime želi se reći sljedeće: pogrešno je govoriti o određenoj individualnoj uključenosti (prošloj, sadašnjoj ili budućoj) u aktivnosti koje vladajući establišment može smatrati ilegalnim. Te su teme neprihvatljive za raspravu bez obzira na to radi li se o glasinama, nagađanjima ili osobnom znanju. Molimo uočite: nitko ne tvrdi da je pogrešno govoriti o izravnom djelovanju općenito. Savršeno je legalno, sigurno i poželjno da ljudi progovaraju o podršci u svim oblicima otpora. Opasnost leži u povezivanju pojedinačnih aktivista određenim djelovanjima ili grupama.

TRI IZNIMKE

U samo tri slučaja je prihvatljivo govoriti o ovoj materiji. Prva situacija bi bila ako planirate akciju s ostalim članovima svoje male grupe (vašom matičnom ili interesnom grupom). Međutim, nikada nećete raspravljati o tim stvarima na Internetu, telefonskoj liniji, putem maila ili u domu aktivista, s obzirom da su ta mjesta i oblici komuniciranja često nadgledani. Jedini ljudi koji bi trebali čuti tu raspravu bi bili oni koji aktivno sudjeluju u aktivnostima. Onaj koji nije uključen, ne zna niti treba znati. Druga iznimka odnosi se na situaciju nakon što je aktivist uhićen i odveden pred sud. Ako mu se utvrdi krivnja, taj aktivist može slobodno govoriti o djelatnostima zbog kojih je osuđen. Međutim, nikada ne smije odati informaciju koja bi autoritetima pomogla odrediti tko je još sudjelovao u nezakonitim djelatnostima.

Treća iznimka se odnosi na anonimna pisma i intervju s medijima. To treba biti učinjeno vrlo pažljivo i bez ugrožavanja sigurnosti. Savjeti o tehnikama sigurne komunikacije mogu se naći u drugim publikacijama. To su jedine situacije kada je pogodno govoriti o svojoj vlastitoj ili nečijoj tuđoj uključenosti ili namjeri da počini izravnu nezakonitu djelatnost.

SIGURNOSNE MJERE

Dugogodišnji aktivisti dopuštaju samo biranim pojedincima da znaju o njihovoj uključenosti u grupe izravnih djelatnosti. A ti neki su matični članovi s kojima sudjeluju u aktivnostima i NITKO DRUGI! Razlog za ove sigurnosne mjere je poprilično očit: ako ljudi nešto ne znaju, ne mogu o tome govoriti. To također znači da jedino ljudi koji znaju tajnu mogu iskusiti zatvaranje ako se tajna sazna. Ali kada aktivisti koji ne dijele iste ozbiljne posljedice znaju tko je počinio izravnu nezakonitu radnju, puno je vjerojatnije da će progovoriti nakon što su ih autoriteti maltretirali i zastrašili, jer oni nisu ti koji će ići u zatvor. Čak i one ljude kojima se može vjerovati, autoriteti često mogu prevariti da odaju štetne i inkriminirajuće informacije. Prema tome najsigurnije je za sve matične članove da svoju uključenost u grupu drže među sobom. Što manje ljudi nešto zna, manje je dokaza koji bi ih uništili.

PONAŠANJA KOJA NARUŠAVAJU SIGURNOST

U pokušaju impresioniranja drugih, aktivisti se mogu ponašati na način koji kompromitira sigurnost. Neki ljudi to često rade – oni imaju naviku ogovarati i razmetati se. Neki aktivisti izgovore neprikladne stvari samo kada konzumiraju alkohol. Mnogi aktivisti čine povremene povrede sigurnosti jer je došlo do trenutnog iskušenja za izreći nešto ili za dati naslutiti što ne bi trebalo biti izrečeno ili na što se ne bi trebalo ukazivati. U gotovo svakoj situaciji, želja za prihvaćanjem predstavlja glavni uzrok. Ti ljudi koji imaju sklonost biti najveći rizici za sigurnost su oni aktivisti koji imaju slabo samopoštovanje i snažno žele potvrdu svojih stavova. Naravno da je prirodno tražiti prijateljstvo i prepoznavanje naših napora, ali najvažnije je da mi te naše želje držimo među sobom tako da ne ugrožavamo sigurnost drugih aktivista ili nas samih. Ljudi koji svoju želju za prijateljstvom postavljaju iznad važnosti glavnog cilja mogu počiniti ozbiljnu štetu našem društvu. Sljedeći su primjeri ponašanja koji štete sigurnosti:

Laganje: Da bi impresionirali druge, lažljivci tvrde da su počinili nezakonite djelatnosti. Takve laži ne kompromitiraju samo osobnu sigurnost – jer policija neće

izrečeno uzeti kao laž – nego također ometa sigurnost i povjerenje unutar pokreta.
Ogovaranje: Neki slabi karakteri misle da mogu dobiti na važnosti za posebnu informaciju. Ti ogovarači će reći ostalima tko je poduzeo određenu akciju ili, ako ne znaju tko je to učinio, pogađati između onih za koje misle da su to učinili ili samo širiti glasine o tome tko je to učinio. Ta vrsta govora je vrlo štetna. Ljudi trebaju imati na umu da su glasine sve što je potrebno za potaknuti veliko suđenje.

Hvalisanje: Neki ljudi koji sudjeluju u nezakonitim izravnim djelatnostima mogu biti u iskušenju da se time pohvale svojim prijateljima. Ako netko to učini, neće samo ugroziti hvalisavčevu sigurnost, nego također i ostalih ljudi uključenih u djelatnosti (jer mogu biti osumnjičeni zbog povezanosti), kao i ljudi koje je spomenuo (oni mogu postati pomagači nakon djela). Aktivist koji se hvali također postavlja grozan primjer drugim aktivistima.

Neizravno hvalisanje: Neizravni hvalisavci koji naveliko tvrde da žele ostati anonimni, izbjegavaju proteste, i ostaju „nezamijećeni.“ Oni možda neće istupiti i reći da čine nezakonite radnje, ali oni će osigurati da svatko u blizini zna da oni nešto rade. Oni nisu bolji od hvalisavaca, ali pokušavaju biti vještiji u vezi toga pretvarajući se da održavaju „sigurnost.“ Međutim, da su bili ozbiljni u vezi sigurnosti, jednostavno bi napravili dobro opravdanje zašto nisu tako aktivni, ili zašto to ne mogu uzdići do protesta (ta vrsta laganja je prihvatljiva).

EDUCIRAJ I OSLOBODI

S ovime što sada znamo o sigurnosti, lako je uočiti one aktiviste koji kompromitiraju sigurnost našeg pokreta. Dakle, što da radimo sa ljudima koji pokazuju takva ponašanja? Da li da ih izbacimo iz našeg pokreta? Zapravo, ne - barem ne zbog prve povrede. Poražavajuća činjenica jest da postoje brojni ljudi koji ignoriraju sigurnost u pokretu i ostali koji su vjerojatno odgojeni u „atmosferi“ koja potiče hvalisanje i ogovaranje. To ne znači da su ti ljudi loši, nego da se moraju obrazovati. Čak i povremeni aktivisti mogu činiti pogreške kada postoji općeniti nedostatak svijesti o sigurnosti u našim grupama. I tu vi koji čitate ovo možete pomoći.

Mi NIKADA ne smijemo dopustiti da se dogodi povreda sigurnosti bez da ju pokušamo ispraviti. Ako se vaš poznanik hvali da je počinio ili proširio trač koji kompromitira sigurnost, na vama je da njoj ili njemu objasnite zašto takva vrsta govora vrijeđa sigurnost i zašto je neprikladna. Trebali biste težiti edukaciji te osobe na način da ga ohrabrite da sluša i promijeni svoje ponašanje. To bi trebalo biti učinjeno bez vrijeđanja njegovog ponosa. Trebali biste biti smjerni i iskreno

zainteresirani da mu pomognete da postane bolja osoba i djelotvorniji aktivist. Nemojte imati „bolji od tebe“ stav. Taj stav će ga stav neizbježno potaknuti da se brani i spriječiti ga da usvoji ili upotrijebi ikoji savjet koji nudite. Imajte na umu, svrha educiranja ljudi jest promijeniti njihovo ponašanje, a ne napuhivati vlastiti ego pokazujući im kako ste vi znatno više sigurnosno svjesni od njih. Ako je moguće neka educiranje bude obavljeno u privatnosti, tako da se osoba ne mora boriti s ponižavanjem javnim prijekorom. Edukacijski prijekor bi također trebao biti učinjen što je prije moguće nakon pogreške tako da se unaprijedi njegova učinkovitost. Ako svatko od nas uzme na sebe odgovornost educiranja onih koji griješe, možemo drastično unaprijediti sigurnost pokreta. Jednom kada ljudi prepoznaju laganje, hvalisanje i neizravno hvalisanje kao štetne karakterne mane, one će ubrzo nestati. Kada razvijemo kulturu gdje će sve povrede sigurnosti smjesta rezultirati ukorom, svi će se iskreni aktivisti brzo nositi s programom.

POSTUPANJE S KRONIČNIM SIGURNOSNIM PROBLEMIMA

Dakle što da radimo s aktivistima koji uzastopno krše sigurnosne mjere čak i nakon višestrukih edukacijskih satova? Nažalost, najbolje što možemo napraviti s tim ljudima je pustiti ih i izbaciti ih s naših susreta, kampova i organizacija. S rastućim policijskim budžetom i sa sudovima koji presuđuju dugotrajne kazne za političke „zločine,“ rizik je prevelik da bismo dopustili da među nama rade kronični kršitelji sigurnosti.

Propaganda
i ulični aktivizam

Svaka ideja započinje od pojedinca. Od pojedinca nastaje skupina, od skupine organizacija, od organizacije masovni ideal. Mnogi smatraju kako je potrebna organizacija da bi se širila neka ideja. Kreativistički pokret u Hrvatskoj dokaz je da to ne mora biti i nije slučaj, već zabluda. Gotovo sve svjetske ideje krenule su od nekog pojedinca, a samo odlučna i dobra propaganda omogućile su tim idejama da dopru do šire javnosti. Stoga, ako nam je cilj promijeniti mišljenje ljudi koji nas okružuju, onda moramo aktivno djelovati. Jasno je da medije ne posjedujemo mi, već naši „izabrani gospodari“ koji konstantnom anti-bjelačkom propagandom bombardiraju narode širom svijeta, pa tako i nas. Zašto mi ne bismo iskoristili sve dostupne tehnike u kontra-propagandi?

Aktivnost u pogledu širenja ideja ne smije biti zastupljena samo u okvirima Interneta, ona mora biti zastupljena među narodom, a to znači i na ulici, javnim prostorima, obrazovnim ustanovama (pogotovo u njima). Pojedinac tu može učiniti mnogo. Ono što je bitno su volja,

upornost, malo taktike i hrabrosti te ponešto znanja. Treba napomenuti da se mnogi boje takvih aktivnosti zbog eventualnih problema sa zakonom i slično. Naravno, takva opasnost uvijek postoji i ne treba odbaciti mogućnost da do toga dođe. No, ako nemate ono malo muda za lijepljenje naljepnica ili crtanje grafita, onda se zapitajte ima li smisla piskaranje na forumima kako „nama treba organizacija, kako se moramo ujediniti, kako nam fali aktivizma…“, sve su to isprazne riječi. Što vas priječi da djelujete na ovaj način protiv sustava koji nas uporno tlači? Treba li vam više razloga od toga da nas se sustavno uništava propagandom koja ruši svaki trag moralnim vrijednostima?

Ovim putem treba biti naglašeno da se ne trebate nužno slagati sa svim načelima Kreativističkog pokreta, to nitko nemože očekivati. Nama je dovoljno da vam rasni ideal predstavlja ono što on znači nama. Rasa je jedini preduvjet svih ostalih karakteristika koje definiraju našu kulturu i opstanak civilizacije. Na kraju krajeva, svatko može samostalno odrediti smjernice koje želi zastupati i djelovati prema tome.

U pogledu uličnog aktivizma, u ovom i jednom od narednih brojeva, osvrnut ćemo se na par metoda koje su najzastupljenije općenito u načinu izražavanja mišljenja. Neke su svakako „ilegalnije“ od drugih, ali kao što je već rečeno, tko nema muda, nek' šuti.

Grafiti

Ne mislimo na tipično klošarsko šaranje zidova, spomenika, niti fasade nečije kuće. Privatni objekti naših sunarodnjaka ne smiju nikad biti naše mete, to moraju biti njihova srca i umovi. Kulturna dobra, poput kazališta,

muzeja, spomenika i slično – za njih vrijedi isto. Čak i ako je riječ o spomenicima koji su možda protivni našim stavovima, poput komunističkih i partizanskih spomenika. Nije vrijedno spuštati se na razinu antifašističke gamadi i kaljati naše ime i stavove u očima običnog svijeta.

Pod grafitima se u prvom redu ovdje misli na jednostavne i praktične šablonske grafite sa šablonama formata A4 ili najviše A3, zbog jednostavnosti nošenja. Njih je uz malo volje i truda jednostavno izraditi, a ostavljaju dojam urednosti i na svoj način predstavljaju dobru reklamu. Mjesta ili predmeti na koje je najbolje staviti ovakve grafite su javne i vidljive površine, što znači kolodvori, stanice javnog prijevoza, škole (bolje školska igrališta), igrališta, kontejneri i kante za smeće, stambene zgrade na kojima i inače ima dosta grafita, pothodnici, prostori za rekreaciju. Često se u zadnje vrijeme mogu vidjeti i grafiti na podu, odnosno na asfaltiranim površinama kao što su staze i stanice javnog prijevoza u većim mjestima. Ovo je možda i jedan od najboljih načina za reklamiranje, jer se ne ostavlja dojam nakaradnosti i uništavanja imovine. Asfalt je javno dobro, a šablonski grafiti se mogu lijepo uklopiti u brojne druge oznake na stazama primjerice.

Šablone

Šablone mogu biti izrađene od više vrsta materijala. Općenito je mišljenje da su prozirne plastične šablone (folije za uvezivanje skripti) najbolji materijal. One se mogu kupiti u gotovo svakoj papirnici, no cijena nekad zna biti malo previsoka, ali isplativo je jer takve šablone imaju najduži vijek, što je i cilj šablona. Prosječna cijena za 100 komada ove folije A4 formata je oko pedesetak kuna Druga nešto jeftinija metoda koja se pokazala dosta korisnom je tzv. hamer papir. Ovaj papir je dosta deblji (oko 120 do 250 g/m2) od običnog te mu je veća krutost.

Hamer papir i dalje jednako upija vlagu kao i obični, stoga ga je prije rezanja šablone potrebno oblijepiti širokim selotejpom (najbolje prozirni za pakete). Postoje i tzv. jednokratne šablone koje mogu biti na običnom papiru bez ikakvih dodataka. Njih se može koristiti za izradu velikih grafita na vidljivijim lokacijama.

Za rezanje šablona najbolji je tzv. precizni skalpel, odnosno onaj „doktorski“. Njegova cijena isto varira, a kreće se od 20 kuna naviše. Kao koristan pribor može dobro doći trokut ili ravnalo, kako bi oblike s ravnim crtama lakše i točnije izrezali.

Prozirne plastične šablone

Motiv i natpis koji želite možete isprintati ili nacrtati na obični papir. Prozirnu foliju postavite preko papira i sve zajedno pričvrstite selotejpom na ravnu površinu. Skalpelom izrežete predviđena mjesta po konturama i nakon rezanja odlijepite. Takva šablona je spremna za upotrebu. Obavezno ispod folije, odnosno papira, stavite neke stare novine ili bilo kakvu podlogu da ne oštetite stol.

Jedna od prednosti plastične folije je i to da se „lijepi“ na metalne površine i zidove. Razlog tome je statički elektricitet koji se stvara trljanjem plastičnih materijala. U samom radu s ovom folijom primijeti se kako se često „lijepi“ za kožu, a isto vrijedi i za metalne površine.

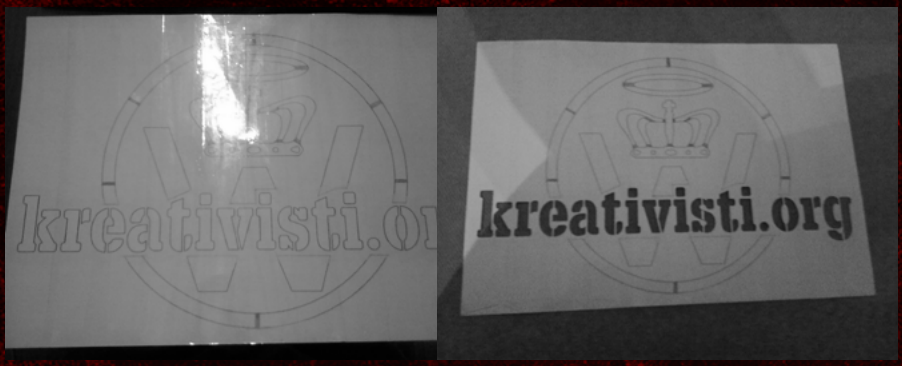

Hamer šablona

Kao što je već rečeno, osnova je tvrdi hamer papir koji se može kupiti u bilo kojoj papirnici i relativno je jeftin. Najpraktičniji format papira je svakako A4 jer je manjih dimenzija i ne privlači pozornost. Nedostatak je naravno u manjim dimenzijama grafita. No, poruka je ipak jasno vidljiva ako se šablona napravi kvalitetno i ako se odabere dobro mjesto za izradu grafita.

Najjednostavniji način je ako možete isprintati motiv direktno na hamer papir. Ovdje vas moramo upozoriti da ne pokušavate staviti ovaj papir u „kućne printere“, odnosno obične laser-jet i laserske printere. Provjerite koliku gramažu papira printer može „podnijeti“, kako vam ne bi zapeo i stvorio probleme. Ako nemate mogućnost printati direktno na hamer, možete i na obični papir. Hamer papir prije izrezivanja oblijepite širokim selotejpom radi zaštite od upijanja vlage.

Metoda izrezivanja je slična kao sa prozirnom folijom, samo je ovaj puta obični papir s isprintanim motivom na gornjoj strani. Dakle, postavite obični papir s motivom preko hamera, zalijepite ih oboje selotejpom na ravnu podlogu i izrežite motiv po konturama. Potrebno je

malo jače pritisnuti skalpel, kako bi se izrezao hamer papir. Obavezno ispod hamer papira stavite neke stare novine ili bilo kakvu podlogu da ne oštetite stol.

Koju god varijantu koristite, bitno je da kod izrade samog grafita šablona što više bude prilijepljena uz podlogu, jer su na taj način rubovi motiva na zidu oštri i jasni.

Facta, facta, non verba!

THE DAILY STORMER
Publisher: Andrew Anglin

Širenje Kreativizma:

Što je to s Božićem? DAN POSLIJE

Bio je to dan nakon Božića, i u svakoj kući stvorenja su bila uzbuđena, osobito uš.

Nekoliko dana nakon Božića, protestant, katolik i židov sjedili su u baru, prisjećajući se kako je svaki od njih proveo Božić.

Protestant je rekao, „Pa, počeli smo slaviti večer uoči Božića. Otišli smo u lokalnu crkvu i odslušali kratku propovijed i pjevali neke božićne pjesme. Zatim smo se na božićno jutro okupili oko božićnog drvca i otvorili darove. Kasnije smo popili par viskija s vodom i oko 4 popodne počeli smo s našim velikim božićnim objedom.“

Katolik je rekao, „Pa, izgleda da smo po gotovo svemu radili isto, osim što mi nismo slavili večer uoči Božića, nego ustali rano slijedeće jutro i otišli na misu. Zatim smo, oko 1 popodne, počeli s velikim božićnim objedom, nakon kojega smo otvorili darove.“

Židov je rekao, „Pa, mi smo imali potpuno drugačiji pristup. Na Božić smo pozvali sve svoje rođake i vjernike u robnu kuću. Otvorili smo paket rakije, zatim protrljali svoje trbuhe i pogledali s divljenjem prazne police i kase pune novcem. Zatim smo kleknuli i zahvalili našem momku Saulu, koji je izmislio ovaj pametni trik i sve zajedno omogućio. Zatim smo sjeli u veliki krug i pjevali. Kakvog li prijatelja imamo u Isusu!“

Čuo sam tu priču prije mnogo godina, i zaboravio tko mi ju je ispričao. No ipak, što sam više razmišljao o tome, tim sam više shvaćao kako u toj priči vjerojatno ima više istine nego poezije.

Sada kada je Božić prošao, vrijeme je da se iznova urazumimo i postavimo neka ozbiljna pitanja. Zašto slavimo Božić? U čemu je stvar?

Pa, pretpostavljam da smo mi gojimi prepuni dubokim religioznim divljenjem i sentimentalnošću i slavimo rođendan Krista, našeg Spasitelja, koji je navodno sišao s neba (preko Marijine maternice) kako bi spasio sve nas pokvarene jadne grješnike od vatrene sudbine i vječnog pakla i pretpostavljam da smo svi jako zahvalni što je on bio tako darežljiv.

Kako bi spasio grješnike od pakla? Stvarno?

Toliko je nedostataka u cijeloj toj bajkovitoj priči da će vam se glava zavrtjeti kada krenemo govoriti o prvoj dječjoj euforiji koja se stvara oko Božića.

Prvo i osnovno, nema dokaza, čak niti tvrdnje od strane lakovjernih kršćana da se zna na koji se datum Krist rodio. To je datum izabran nasumično, s obzirom da su laskavci htjeli slaviti njegovo „rođenje“ i morali imati neki datum, bilo koji.

Zašto su izabrali 25. prosinca?

Pa, postojao je dobar razlog za to. Mnoga poganski (bijeli) narodi već su imali dugu tradiciju slavljenja zimskog solisticija u otprilike to vrijeme godine, i to je bio dobro uhodani tradicionalni blagdan.

Rimljani na primjer su imali dugu tradiciju slavljenja 25.12. kao rođenje boga sunca. Katolička crkva je htjela prekinuti taj „paganski“ festival, ali car Konstantin odbio je zahtjev crkve, tvrdeći kako je previše popularan. Konačno se priklonio zahtjevima crkve glede zakona oko oslobađanja svih robova koji su prihvaćali kršćanstvo. Ipak, ti preobraćenici nastavili su slaviti festival sunca i 345 godine Gospodnje pod Liberijem, biskupom Rima, 25. prosinac proglašen je kršćanskim blagdanom koji slavi rođenje Krista. Do tog dana crkva je zauzimala stav kako je bogohulno slaviti rođendan Krista, s obzirom da je datum nepoznat.

Kršćanska oligarhija, vođena glavnim gmazom svih vremena, odlučila je kako je puno prikladnije okrenuti postojeću tradiciju u svoju korist, nego se pokušati boriti protiv nje i napraviti potpuno novu tradiciju. U tome su uspjeli s nevjerojatnim rezultatima.

Istu stvar su učinili s Uskrsom, koji će već bio dobro poznata tradicija. Godinama su bijeli narodi slavili ljetni ekvinocij, plodnost novih usjeva i novi rast, proljetni obred i slične ideje.

I tako su nas, bijele pogane obmanuli u pogledu duge tradicije slavljenja naših vlastitih tradicionalnih bijelih blagdana, i pretvorili ih u (židovsko) kršćanske blagdane, uključujući u to odavanje počasti fiktivnom židovu Davidovog sjemena, čiji je datum rođenja nepoznat jer se nikada zapravo niti nije dogodio. Ali krenimo dalje. Mnogo je zabluda u svemu tome.

Ne samo da nitko ne zna kojeg dana u godini se židovski spasitelj navodno rodio, nego nitko ne zna također niti koje godine. I to nije sve. Činjenica je da nitko „ne zna“ da li je uopće i rođen, ili je samo još jedan hokus-pokus mit, poput Djeda Mraza ili Majke Guske, i gle gle, krava je skočila preko mjeseca.

Sad, uzimajući u obzir velik utjecaj koje je kršćanstvo imalo na sretne (ili prije manje sretne, da budemo točniji) pripadnike bijele rase, pomislili biste da bi se neki znanstvenici i povjesničari prilično potrudili pronaći ovaj moćni povijesni događaj i riješili jednom zauvijek pitanja: da li je taj židovski učitelj, propovjednik, „božji sin“. „spasitelj“, (ili štogod) zapravo živio ili nije.

Volio bih misliti kako je to prilično važno – da ne postoji Krist, ali onda je sve prijevara. To je slično kao da vam netko daje ček na milijun kuna. Vjerujem da bi bilo prokleto važno odrediti da li je ček stvaran ili je ček lažan, bez lipe u banci koji stoji iza njega. Mislim da bi svaka razumna osoba htjela to učiniti što je brže moguće. Pa, ja sam na primjer potrošio puno vremena na istraživanje upravo

kako bih to učinio. Već sam napisao dovoljan broj poglavlja na temu poput „Kristovo postojanje nije utemeljeno na povijesnim dokazima“, „Utvare u nebeskoj obmani“, i mnoge druge. Mnogi drugi povjesničari i znanstvenici čak su i detaljnije istraživali pouzdane povijesne izvore i došli su do istog zaključka kao i ja: nema niti najmanje dokaza da je osoba poput Krista ikada postojala; da su priče koje su ispričali Matej, Marko, Luka, i Ivan također lažne. Ne samo da su lažne već su kontradiktorne jedna drugoj u desecima važnih činjenica. Ne samo da su njihove izmišljene priče fiktivne poput Djeda Mraza, Majke Guske, i zubić vile, nego nema ni povijesnog dokaza koji iole dokazuju tko su Matej, Marko, Luka i Ivan bili, gdje su živjeli, kada su živjeli, ili u stvari da li su uopće živjeli.

Sve što imamo su mitovi, priče, prepostavke, i puno obmani. Ustvari, najstariji „dokumenti“ glede autentičnosti njihovih spisa ne datiraju dalje od 400 godine Gospodnje. Četiri stotine godina između događaja i izvještaja je prilično veliki razmak. U redu, nema Krista, nema Spasitelja, niti Božića. No ipak, uz opetovano psihičko manipuliranje i programiranje zapeli smo uz tradicionalni blagdan koji zapravo pokreće milijarde dolara vrijednu trgovinu svake godine. Također utječe i na niz drugih stvari.

Ispitajmo dalje uz kakav smo to tradicionalni blagdan zapeli, što stvarno slavimo. Pa, kao prvo, slavimo prijevaru, i uz to židovsku prijevaru. A šala je na naš račun.

Židovski psihološki manipulator, Savao iz Tarza, kršćanski sveti Pavao, učinio je više od ijednog drugog čovjeka u povijesti kako bi proširio svoju prijevaru i prodao ju gojimu. Zato su mu Židovi dan nakon Božića, kada broje svoje šekele, toliko zahvalni. I trebali bi biti. Nema niti jednog drugog događaja u poslovnom svijetu (nad kojime uglavnom imaju monopol Židovi) koji stvara toliko posla kao Božić. To je najveća financijska injekcija koju bilo koja robna kuća (ili tisuće drugih dućana) primi. Mnogim dućanima to znači razliku između stvaranja novca i ostajanja u poslu ili bankrota. Puno dućana do

Božića napravi tek polovicu obujma posla, a puno njih ostvare ukupni godišnji profit samo od prodaja na Božić. Tako da trik kojega je Židovčić Savao izveo nije najsmješniji. Nije ni čudo što su mu njegovi vjerski istomišljenici vječno zahvalni na tom inovativnom triku.

Pogledajmo sada tu situaciju sa stajališta bijelog čovjeka, kako mi kreatori to uvijek činimo, i postavimo nekoliko pitanja.

1.) Da li bi se bijeli čovjek trebao uplesti u promoviranje židovske prijevare, bilo koje židovske prijevare, u kojoj je bijela rasa glavna meta?
2.) Iako shvaćamo da je Krist jasno samo mit, da li bi ponosni i rasno svjestan bijeli čovjek trebao sudjelovati u glorifikaciji mitskog „heroja“ koji je pritom Židov?
3.) Ako znate istinu, mislite li da je pod bilo kojim okolnostima moralno opravdano lagati sebi (i/ili drugima) ako mislite da će vas (i/ili druge ljude) njegovanje zablude učiniti sretnijima? Sa stajališta Kreativista odgovori na svako od tih pitanja su odlučno ne!

Sa stajališta bijelog kršćanina, onome koji „vjeruje“ tim židovskim pričama, htjeli bismo postaviti nekoliko slijedećih, neodgovorenih pitanja:

1.) Da li je Kristovo navodno umiranje i zabijanje na križ stvarno „spasilo“ sve grješnike?
2.) Ako jest, zašto postoji mnoštvo zbunjenih propovjednika koji trče okolo i navode vas na dolazak u njihovu crkvu i davanje novca?
3.) Ako je Krist napravio što je trebalo prije 2000 godina, zašto trebamo sve te nadobudne svećenike danas da iznova naprave to što je on učinio?
4.) Prema kriterijima tih blebetavih propovjednika, i prema samom Novom Zavjetu, gotovo svi na svijetu danas, 2000 godina kasnije, će ionako ići u pakao. Kako to objašnjavate?
5.) Ako su Krist i/ili njegovi popovi tako „nestrpljivi“ glede spašavanja svih nas od pakla, zašto su on/oni uopće konstruirali odvratnu

monstruoznost?
6.) Ako je vrag izvor svog zla, zašto ga svemogući Gospodin ne uništi jednom zauvijek, umjesto da nam ga stalno stavlja na grbaču?

Kojih se razumnih odgovora iole inteligentniji kršćanin može sjetiti nemam niti najmanju ideju. Nikada ih nisam čuo da odgovaraju na takva pitanja, s obzirom da su njihova uvjerenja u najboljem slučaju temeljena na praznovjerju i lakovjernosti, na sentimentalnom mitu i hokus-pokusu. Ipak, volio bih čuti smislene odgovore, no neću držati dah iščekujući to.

Ali ključno pitanje koje bih htio postaviti zbunjenim kršćanima je ovo: Ako bi morali u konačnici morali izabrati da li ćete braniti bijelu rasu ili židovski mit kršćanstva, koju stranu biste izabrali?

To može zvučati kao hipotetsko pitanje, ali mogu vam reći kako to definitivno nije. Prije nego što ovo stoljeće završi, ustvari, čak i ovo desetljeće, puno će bijelih ljudi biti stjerano u kut kako bi došlo do prevrata u našem društvu i morati će se suočiti s tim pitanjem.

* * * * *

Već sada mogu čuti tužna srca prepuna sentimentalnosti kako izjavljuju, „Jao! Jao, o Bože! Jao! Jao! Prekinuti s Božićem? Klassen želi ubiti Djeda Mraza!“

Pa zapravo i ne. Opustite se. I ja sam sam dobri stari razumni sentimentalac. Ne želim ubiti nikoga, najmanje od svih Djeda Mraza, i to iz dva dobra razloga.

1.) Ne možete ubiti nekoga tko zapravo ne postoji.
2.) Ne želim čak niti pustiti mitskog Djeda Mraza s obzirom da (a) barem nije židovski lik, i (b) njegovi korijeni vuku iz germanskih korijena, Kris Kringle, kako je ranije objašnjeno je time bijelac.

Ali želim: uništiti sav židovski komercijalizam koji okružuje Božić;

razotkriti židovsku prijevaru slavljenja rođendana židova, bilo kojeg Židova, iz istog razloga iz kojega neću slaviti rođendan crnčuge Martina Lucifera; razotkriti neviđenu glupost oko nebitnog događaja koji se nikada nije niti dogodio i pokušati vratiti razum i realnost u bijelu rasu, vratiti ih njihovom vlastitom bogatom naslijeđu i vrijednostima.

U tom kontekstu nudim slijedeće prijedloge glede izgradnje naše vlastite bijele rasne religije:

1.) Zadržimo događaje Božića i Uskrsa, ali kao zimski solisticij i proljetni ekvinocij, i okrenimo ploču židovskim prevarantima: neka oni prijeđu na blagdane bijelaca. Dajmo im nova imena, imena koja neće na sebi imati nikakve židovske mrlje.
2.) Što se tiče samog Djeda Mraza, neka o tome odluče budući događaji i želje, ali odvojimo taj mit od svih židovskih i kršćanskih konotacija.
3.) Uklonimo komercijalizam iz tih i svih drugih blagdana, i umjesto toga prigrlimo duhovnu, tradicionalnu i genetsku snagu naše vlastite bijele kulture.
4.) Ako ćemo slaviti i glorificirati narodne heroje, budimo sigurni da su bijeli, pripadnici naše rase i kulture, bili ti likovi mitski ili povijesni.
5.) Počnimo sada stvarati tradicionalne blagdane za napredak kulture bijeloga čovjeka, i odbacimo sve ostale.
6.) Bojkotirajte sve židovske poslove, bilo to dućani, trgovine nekretninama, odvjetnici, doktori, političari, pisci ili što već.

REVOLT

STARI BROJEVI

OČUVAJMO NAŠE NASLIJEĐE!
KREATIVISTI.hr
KREATIVISTIČKI POKRET HRVATSKA